

година до революцията, т. е. въ 1788 година градския работникъ получавалъ на день около 26 су, а — работница — 15 су; въ 1853 година градския работникъ получавалъ не по малко отъ 42 су, а — работница не по малко отъ 26 су. Въ 1788 година въ селата работния день струвалъ 15 су, а въ 1853 година възвишилъ са до 25 су. До революцията въ годината имало поне 30 празнични дѣня по много, отъ колкото въ настоящето време. Ако земеме въ съображение това обстоятелство то ще видиме, че фабричния работникъ въ XVIII столѣтие помрачавало въ годината около 350 ливра, когато сжщия работникъ сега добива до 670 франка (1 фр. — 1 ливръ). До революцията, годишната пѣчалба на селския надничаръ съставлявала около 160 ливра, а сега до 300 франка. До 1789 год. фунтътъ на печения хлѣбъ, при всичкитъ усилия на правителството да понизи цѣната му съ искусствени средства, въ най-ефтиното време билъ 3 су; такава цѣна била само въ Парижъ, благодарение на особенното старание на правителството и градскитъ власти, а въ провинциитъ хлѣбътъ билъ винаги по скжщъ; въ сегашното столѣтие т. е. отъ 1820 до 1840 год. среднята цѣна на печения хлѣбъ била 17-сантима — за фунтътъ, което ся равнява на 3 су, а въ 1851 год. фунтътъ на печения хлѣбъ въ Парижъ билъ 14 сантима, т. е. 2 су. Печения хлѣбъ и въ сегашно време ся указва по евтинъ, отъ колкото въ миналото столѣтие, а мѣжду това цѣната на пшеницата ся повишава. Около 1780 год. хекролитрътъ на пшеницата струвалъ